

מעשה האהבה

אהבה מינית, הדרך האלוהית

האומללות הבסיסית של האישה - חוסר הסיפוק התמידי שלה - נובעת מכך שהגבר איבד את יכולתו להגיע אליה באופן גופני. התפרצויותיה הרגשיות, הדיכאונות, דמעות התסכול ואפילו המתח הקדם-וסתי ותחלואי הרחם השונים המובילים לעתים לכריתתו - כל אלה נובעים מכישלונו המיני של הגבר לאסוף או לשחרר בעת מעשה האהבה את האנרגיות הנקביות המעודנות הטמונות בה. אנרגיות מופלאות ואלוהיות אלו הן עזות ורגישות ביותר וכל עוד הן אינן נאספות ונשארות אצורות באישה, כפי שקורה היום, הן מתנוונות והופכות להפרעות נפשיות ורגשיות, ולבסוף מתגבשות לכדי עיוותים פיזיים. הרחם מוליד את כל הדברים.

האומללות הבסיסית של הגבר - חוסר השקט התמידי שלו - נובעת מכך שכאשר שכח איך לעשות אהבה, הוא נטש את סמכותו האלוהית המקורית ואיבד את השליטה על מיניותו. הניווט הנפשי והרגשי שלו מתבטא כאובססיה לסקס. כל הגברים, בלי יוצא מן הכלל, אחוזים בדיכוק מיני הגורם להם לפנטזיות מיניות כפייתיות, אוננות כרונית (אפילו כאשר הם חיים עם בת-זוג), הדחקה מינית המובילה לכעס, לאלימות ולתופעות האוניברסליות של רדיפת ממון והתמכרות לעבודה. עיסוק אינסופי בעבודה וצבירת הון מפצים את הגבר על היותו מאהב כושל ומשמשים כיסוי (אצל שני המינים) על חוסר היכולת, או על הפחד לאהוב. מכיוון שהוא מתנכר לאהבה - מתנכר לאישה - סובל הגבר מפליטה מוקדמת, אשמה, חרדה, ספק עצמי, איך-אונות, דלדול מיני המתחזה לחוסר עניין במין, הימנעות ממין עקב הפחד המודחק מכישלון, רברבנות מינית והיעדר חוכמת חיים אמיתית - את כל אלה הוא משליך על האישה ובכך מעצים את חוסר הסיפוק הבסיסי שבה ואת חוסר השקט שבו.

אין זה משנה עד כמה אוהבת האישה את הגבר שלה ורוצה להעניק לו את אהבתה, היא אינה מסוגלת לשחרר את האנרגיות האלוהיות שלה כל עוד הוא אינו עצמו - שלם ומאוחד עם אהבתו. מכיוון שרק גברים מעטים מסוגלים להיות הם עצמם, תהום האומללות שבין הגבר לאישה הולכת ומעמיקה. כדי להיות זכר שלם, על הגבר להטמיע בגופו את האנרגיות הנקביות האלוהיות שאותן יכולה האישה לשחרר למענו רק באמצעות אהבה גופנית נכונה. אבל הגבר חייב להיות גבר די הצורך. הוא חייב לאהוב אותה ככל הנדרש; כלומר, לאהוב אותה באופן אלוהי נטול כל אנוכיות במהלך מעשה האהבה עצמו. עליו להיות מסוגל לקלוט ולהביע בגופו אהבה מספקת כדי להגיע לחלק העילאי שבה, ולאהוב אותה ככל הנדרש כדי למצות את האנרגיות האלוהיות הטמונות עמוק בתוכה. היכולת לאהוב בדרך זו היא הסמכות שהגבר איבד - הסמכות האמיתית היחידה שיש לו כלפי האישה.

לשם כך נדרשת אהבה טהורה. זה לא תלוי בטכניקה. גבר יכול לפתח מיומנות מינית אבל הוא אינו יכול להשתמש במומחיות כדי לעשות אהבה אלוהית. תחושות מרגשות ואורגזמות יכולות אמנם לספק את האישה ולהעניק לו סמכות כלשהי, אבל זו איננה האהבה שאליה משתוקקת האישה. ייתכן שהוא יספק אותה, כמו ארוחה טובה. אבל תוך זמן קצר היא תרעב שוב, ולבסוף תתעב את רעבונה או את עצמה, מכיוון שתדע שהיא אינה נאהבת.

עונשו של הגבר על כישלונו לשרת את האהבה - ולשמש את האישה כהתגלמות האהבה - הוא עריצותה הרגשית של האישה. לא משנה עד כמה יאהב אותה, או ינסה לאהוב אותה, ביום מן הימים היא תעזעזע אותו, תדהים אותו ותהרוס אותו כאשר היא תתגלה לפתע כלילית - השד החי של הרגשיות הנקבית. לילית חושפת את עצמה כאשר הוא כבר קשור אליה ואינו יכול פשוט לקום וללכת. גבר שלא חווה את זרון הלילית, לא חווה אהבה מימיו. אישה שמעודה לא חוותה את עצמה כלילית, לא התחברה עם אהבתה מעולם.

עבור הגבר, שד הרגשיות שבאישה הוא גיהנום עלי אדמות. הוא אינו מסוגל להבין את הישות הזו ולהתמודד איתה; שד כישלונו שלו לאהוב מתעורר לפתע לחיים על מנת ללעוג לו, להתעלל בו ולענות אותו.

היא מבעיתה אותו. הוא מעמיד פנים ומתפתל כדי לחלץ את עצמו. אבל לבסוף, כאשר ילך ויתבגר במסגרת הזוגית, הוא יוותר למען קצת שקט. לילית תכניע אותו ותכריח אותו לוותר על השארית האחרונה של גבריותו וסמכותו. וכך הם יזדקנו יחדיו, בטוחים אבל חצי-מתים, נשענים זה על זה בעולם נוראי של פשרה. כל עוד ימשיך העולם להתנהל כמות שהוא, לא תניח לילית לגבר שישכח את כישלוננו לאהוב אישה כראוי. האישה חייבת להיות נאהבת. עתידו של המין האנושי תלוי באישה הנאהבת, משום שרק כאשר האישה נאהבת באמת, יכול הגבר להיות הוא עצמו באמת ולזכות מחדש בסמכותו האבודה. רק אז יחזור השלום לשרור עלי אדמות. אך האישה, כפי שהיא היום, אינה יכולה להיות נאהבת לאורך זמן (או לתמיד) על-ידי הגבר כפי שהוא עכשיו. יחדיו הם לכודים במעגל קסמים, וכל עוד יוסיפו לדבוק ברעיונותיהם אודות האהבה, ימשיכו להסתובב בו ללא מוצא.

*
